

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έντακάσια τρία,
δραΐς και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην εδρευόμεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαθέροσθα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δ έκα φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Του Νοεμβρίου πρώτη
και 'στών Περαία κρότοι.

Ποΐντος όκτακόσθια και δεκαοκτώ
και για διαλύσεις τρέχω κι' έλακτώ.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ηλθε λοιπόν, βρέ Περικλή, κι' ό Θεοτύκης τώρη
και τούπαμε μπουόρα,
και φίλοι τον 'περιμεναν μικροί τε και μεγάλοι
κάτω 'στό περιγιάλι,
και κάποιος έβριζε θερρό και μίκ τρακατρούκια
κι' έγέμισαν τά χείλη του σκαστό φίλιχ περίσισμα,
κι' είπα κι' έγω: κλώως τον μας τόν Κόντε και τόν Δούκα,
πού της Δουκάταις άφροσε και τά Ποντικιάσισα,
κι' ήλθε μες 'στην πρωτεύουσα τέλος μηνός 'Οκτώβρη
μ' έλπιδα τó Ρωμάκιο καλλίτερο νά τώρη.

Κλώως τον τόν Γεωργάκη μας με τά γλυκά τά χείλια,
πού 'κνηγούσε 'στους Κορφούς λαγούς με πετραχήλια.
Κάτσε νά φας, κάτσε νά πιής, κάτσε νά τραγουδήσης,
κι' όλους τούς φίλους κυνηγούς νά τούς καλοκαρδίσης,
πούχανε πάθει 'ξερνικό
μ' έπεινα τά καδρόνια,
και βλέπουν μες 'στό Κεντρικό
νά πέφτουν μπκατσούνα.

Καλώως τον τόν Γεωργάκη μας, καλώως τον τόν αφέντη,
πούς τούς Κορφούς 'χειρέτσε
και μιά χαρά παραιτήσε
της έσοχης τó γλεντι,
πούπεφτε μες 'στό στόμα του βρεμένο παξιμάδι,
κι' ήλθε μες 'στην πρωτεύουσα και 'στό ψωρορημάδι.

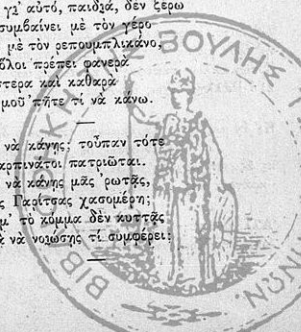
ν' άκούη την φιλόδοξη των φίλων του μουμουόρα
χωρίς αυτός για τήν 'Αρχή νάχη καμμιό πρεμοόρα.

Κι' ό Θεοτύκης, Περικλή, μές 'φώναζε με γλύκα:
γιαμιά κλώως σάς 'έφηκα.
'Εγώ καθώς γνωρίζετε, πιστοί κι' άγκυπημένοι,
μες 'στους Κορφούς έπέτρεσα ζωή χαριτωμένη.

Τι πρασινάδα γύρω μου, πού της καρδιάς άνοίγει!...
κι' έπρωγα τó μπιφτέκι μου
κι' έπερνα τó τσουρέκι μου
κι' έπάγαινα κυνήγι.

Πότε πότε 'στης Δουκάταις ήρχοντο και μουστερήςδες,
μá δέν έβριχνα ποτέ μου μιά ματζιά σ' έφημερίδες,
και γι' αυτό, παιδιά, δέν ξέρω
τί συμβαίνει με τόν γέρο
και με τόν ρεπουμπλικάνο,
κι' όλοι πρέπει σάκερα
ξάστερα και καθάρα
νά μού πήτε τί νά κάνω.

Τι νά κάμης, τούπαν τότε
σκαροπινάτι πατριώται.
Τι νά κάμης μές ρωτής,
της Καλόσας χασομέρη;
άμμ' τó κόμμα δέν κοττήξ
για νά νοιώθη τί συμβαίνει!

Κι' εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ φίλος,
ὁ γλυκυτάτος στρωμύλος:
Καὶ σὲ βλέπω καὶ τὸν νοιώθω
τὸν παντοτεινὸ σὲς πάθω.

Μὰ μὴν κάνετε ἔτσι πάλι,
κι' ἂν κτυπήσωμε τὸν Ράλλη,
κι' ἂν αὐτὸς ὁ Μήτσος πέσῃ,
ὄρκο 'στῆς Δουκάτικῃ πέρω
πῶς καθόλου δὲν μ' ἄρῃσει
τὸ μουρλούζικο Κουβέρο.

Ἦ φίλοι μου καὶ τζόγια, ποὺ φλέγομαι σιμὰ σας,
τέτοιο φωρο-Κουβέρο τάρινο χάρισμά σας.
Κατ'εραμένο νάναι καὶ τρεῖς ἀναθεμά το
τέτοιο φωρο-Κουβέρο, μ' ἐλλείμματτα γεμάτο,
μ' ἐλλείμματτα μεγάλα τοῦ γέρου τοῦ ζυλά,
ποὺ σώνει καὶ καλά
διάλωσι γυροῦσι
καὶ δὸς του κ' ἀγριαίει.

Ἐγὼ δὲν ἔχω μέρος
εἰς ἐλλείμμα κανένα,
μόνον αὐτὸς ὁ γέρος
μὰς τᾶχει κκιωμένω.

Ἐγὼ τὰ χέρια νίβω, δεξι' κ' ἀριστερὸ μου,
ἴδρωσα νὰ τὰ σβύσω μὲ τὸν Ἀνάγγυρο μου,
κι' ἐθάλαμε καὶ φόρος μεγάλους καὶ ποικίλους
εἰς διαφόρους σκύλους.

Μὰ τοῦττα τὰ σακωμένω
ἔγιναν πρὸ μεγάλα,
κι' ἄλλοι μὰς... ὄλοένω
ἔγινωβολοῦνε κ' ἄλλα.

Δώστε τὴν φωροκώστενα 'στὸ γέρο Ντελαγγιάννη...
ὁ γέρος τὰ μεγάλωσε κ' αὐτὸς ἄς τὰ μικρῶσῃ.
Χωρὶς Κουβέρο, τζόγιακι μου, πολὺ καλά περνώ,
κι' ἂν οἱ πιστοὶ πενῶνε,
ὅμως μὲ ζένο ἐλλείμμα ποτὲ δὲν κυβερνώ,
θέλω 'δικό μου νάναι.

Σὰν βλέπω τὴν κοιλίσω σας νὰ πικίῃ Κερχίωκο
μελαγχολῶ καὶ σκάνω,
πλὴν ἐλλείμμα χερσικὸ δὲν ἀγπάτω νὰ 'βρίσκω,
μ' ἄρῃσει νὰ τὸ κάνω.

Γι' αὐτὸ, παρκακλώ σας, ἄς λείψῃ τόση βία
κι' ὄρεε γκαμὰ σὲ τέτοια πασιμῆνα σακωπαθία.
'Στῶν ἄλλων τᾶποσάγια κανεῖς ἄς μὴ ριγῆθῃ
κι' ὁ Ράλλης δίχως ὄρους ἄς ὑποστηρίγῃθ.

Κι' ἂν μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο κτηφόρο δὲν πάρῃ
κι' ἂν ὄντως δὲν τουμπάρῃ
κι' ἀξιώθῃ νὰ ρίξῃ τὸ δεύτερο κανόνι,
γαράτικα πὲρ λ' ἀβίζο... μὰς καθυποχρεώνει.

'Ἄλλ' ἂν γὰρ τοῦτο, τζόγιακι, γέρο δὲν δείξῃ χέρι,
ὅτε τῆς Κορδονάρας τὸν γέρο μπουρλοτιέρῃ

τῆς σάπιας σακωπαθίας τὸν κάνωμε πιλότο
τοῦς Φράγκους νὰ κικάρῃ,
καὶ δεύτερο μπουρλότο
σὲ τοῦτοσ ν' ἀμολάρῃ.

Κι' ὅταν αὐτὸς τραντάξῃ τὸν δανειστῶν τῆ σφαίρα
μὲ κανονία δεύτερη,
τότε, παιδιὰ, τὸ κράτος εἰς τὰ κακότινα χρόνια
θὰ παρκαυθεθίσῃ μὲ τοῦττα τὰ κανόνια,
καὶ τότε πλέον—ζήτω—
ρίγομε' ἔμετε τὸ τρίτο.

'Ἀφήστε τοὺς ἄλλους τὸ δεύτερο νὰ ρίξουν
καὶ νέο φαλιμέντο 'στὸν κόσμο νὰ κηρῶσουν,
κι' ἄς μείνῃ γὰρ τὸ κόμμα τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο
κι' ἀπ' τᾶλλα μεγαλύτερο.

Πρὸς τὸ παρὸν καθόλου Κουβέρο δὲν συμφέρει
γὰρ τῆς ἐλπίδος τᾶσκαερί.
'Συγᾶστε, υπερπέθετε καὶ σεῖς ἀνόνια μου λάγια,
καὶ ξενωστος ἀφήστε νὰ περκατῶ 'στῆς στρατίαι,
ἄλλωσ μὰ τὸν Ἄγιο κκῶσει τὰ μαγαζάγια
καὶ ξαναβάζω πλώρη γὰρ τῆς γνωστικῆς Δουκάτικῃ.

Κι' ἀπὸ τὴν ἐξοχίᾳ μου θὰ συγνοκακωρῶνε
τὸν τόπο τὸν μουρλούζη,
κι' ὁ Κορδοῦνς ἄς σκούσῃ
πῶς μηχανοραφίαι καὶ πάλι τοῦ σκαρῶνε.
Εἶδες ἐκεὶ μυκάλι!
χὰ χὰ!... μὰς πῶς γελῶ.

Ναὶ, μηχανοραφίαι σοῦ ξαναστεινῶνε, γέρο,
μὰ μηχανοραφίαι γὰρ νὰ σὲ ξαναφέρω,
πρῶτος ἐσὺ τὸ φιδὶ νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴν τρύπα,
μεγάλε παρλατίπα,
κι' ἐγὼ νὰ κάνω γουστο καὶ νὰ σοῦ λέω: τράβα το,
τὸν μῆνα νὰ μὰς σώσῃς, ὅπου δὲν ἔχει Σάββατο.

Ὁ Κόντες ὁ Γεωργιάκις Ἄρχῃ δὲν λαχταρῶ,
πάρε τιν, Θεωδωράκη, καὶ τοῦττα τῆ φορᾶ,
χωρὶς γι' αὐτὴν νὰ 'θράξῃς σὴν τότε πατερά.
Πάρε τιν, Κορδοδινα, κ' ἄς σοῦ γειγῇ χαλάλι,
κᾶν θέλῃς μοναχὸς σου, κᾶν θέλῃς μὲ τὸν Ράλλη.

Κανένωσ γὰρ Κουβέρο σ' ἐμέν' ἄς μὴ καλῆ,
μὲ τοῦττα τὴν κουθέντα περᾶζομαι πολὺ.
Σὲ βλέπω νὰ πενῶνε,
κοπάδι νηστικὸ,
ἀλλ' ὅμως μὴν περῶνε
ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ.

'Ἀφήστε με νὰ πάω καὶ πάλι 'στῆς Γαρίτσαις
νὰ κλαίω τὸν καυμὸ σας,
καὶ σεῖς ἀπ' τὸ λαμὸ σας
κρεμᾶτε σαλιγαρίτσαις.

'Ἀφήστε γὰρ τοὺς ἄλλους τὴν εὐνοίαν τοῦ Θρόνου,
γιὰ μὰς, παιδιὰ, δὲν ἤθετε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.
Μὴ μοὺ στραβῶνετ' ἔτσι τῆς νόστιμικῆς σας μουσᾶς,
κι' ἀφήστε τῆς μουρμούρακις
καὶ τῆς Ἀρχῆς τῆς λαύρακις.

ἀλλέως σὺς ἀρνούμαι
χωρὶς νὰ συγκινοῦμαι,
καὶ τότε βγάλετε μαύρους.

Κὶ ἔλ' οἱ φίλοι σκυθρωποὶ
ῥώναζαν ἄστυν τσελεπή.
Τείνει τούτα πού μᾶς λές;
τείνει τούτα πού μᾶς κάνεις;
μᾶς ἐπότισες χολαίς
καὶ γιζμὰ θὰ μᾶς ζουρλάνη.

Πότε σιμάζεσαι καθρόνη,
τοῦ παπποῦ τῆ φαβορίτα,
πότε σιμάζεσαι κανόνια
πρῶτα, δεύτερα καὶ τρίτα.

Πότε τούτο, πότε ἐκεῖνο, δὲν θὰ κάνωμε χαίρι
καὶ τὸ κόμμα μᾶς θὰ γίνη μόνι γιὰ τὰ πανηγύρια.
Ἄμμι δὲν πᾶς ἄστυν Θεοδώρακι νὰ σοῦ μάλῃ γραμματά,
νὰ τοῦ δώση καὶ σινίδι καὶ ἑρὰ γεράμματα;

Σὺ πηγαίνεις καὶ ξεπλύνεις ἴσθι Γαρίτσα τῆς ἀρίδες,
θὰ τὰ μάτῃ τὰ δικά μᾶς ἐγνύγκανε γαρίδες.

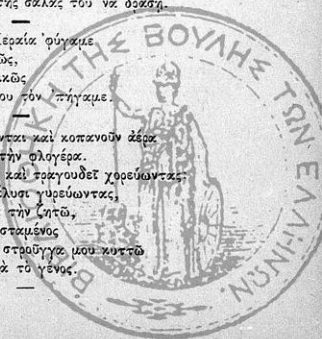
Σὺ πηγαίνεις, κύρ Πεζοργάκη, γιὰ ἄλλὰξερὶ τὸν ἀέρα,
'στό Ποντικονῆσι πέρα,
μὰ τῶν φίλων τῶν βαρβάτων τόσο ποντικοὶ βαρβάτοι
τούς χαλοῦνε τὸ κρεββάτι.

Τέτοια πικρὰ παράπονα τοῦ τραγουδοῦσαν κ' ἄλλα,
κ' ἐγὼ τὸν ἴπρη, Περικλῆ, ἴσθι ῥάχη μου καββάλα,
κ' ῥώναζα: βαρδὰτ' ἐμπρὸς ὁ Κόντες νὰ περάση
καὶ μὲς' ἀπὸ τὸν καναπέ τῆς σάλας του νὰ δάση.

Κ' ἀπ' τὸν Περκία φύγαμε
σιδηροδρομικῶς,
καὶ πανηγυρικῶς
ἴσθι σπῆτι του τὸν πῆγαμε.

Π.—Οἱ τσελιγάδες καθόνται καὶ κοπανοῦν ἀέρα
καὶ παίζου τὴν σολογέρα.

Πηδᾶ κ' ὁ γέρο-τσελιγάς καὶ τεκνοῦδε χερσεύοντας,
ἐγέρασα, μωρὸ παιδιὰ, διάλυσι γυρεύοντας,
ἀπόστασα νὰ τὴν ζητῶ,
καὶ τὴν ἀποσταμένους
σκόρπισα τὴν στραῦγα μου κοττῶ
καὶ κλαίω γιὰ τὸ γένος.

Πώς συχνά 'στὴν Κρισσαὶ λήγαι νὰ χαλῆσω,
κ' ἐκὴν δὲν μὲ σκάνει...
μόνο μὲ τὴν διάλυσι τὴν στρουγγα θὰ μαζέψω
κ' ἔλο μου τὸ Κορδόνι.

Φωνάζει: 'μπρός μου μὲ κλαυθμούς ἐμπορικὸ συνάφι:
μὴ θέλεις τὴν διάλυσι καὶ κάνε πᾶς νισάφι,
μὴ βράζεις γὰρ διάλυσι, Κορδονικὸ καμίνι,
γιατὶ μ' αὐτὴν διάλυσι τὸν μαγαζιῶν θὰ γίνῃ.

'Ὅμως ἐγώ, ποῦ τὴν ἠερῶ καλὸ τους καὶ καλὸ μου,
χαμογελῶ 'στὰ λόγια των, καὶ τὸ χαμόγελό μου
περίπαιγμα καὶ μύμολα νομίζω πὼς σημαίνει:
καὶ φεγγῶν θυμωμένοι.

Μὰ βάζω τὴν «Πρωϊκὴ» μου καὶ τὸ δικασφίξει
πὼς τοῦτο τὸ χαμόγελό δὲν εἶχε μέσα σκάμμα,
γιατὶ καθέναις ἐμπορος νομίζω πὼς ψηφίει
καὶ δὲν συμφέρει, βρε παιδιὰ, τέτοιος θυμὸς 'στὸ κόμμα.

Μὲ τούτῃ τὴν διάλυσι τὸν κόσμο θὰ χαλῶσω...
τόχα, παιδιὰ μου, δὲν 'μπορεῖ καὶ νὰ χαμογέλωσω.
Μόλις ἐχαμογέλωσα 'ρωτοῦνε ασιτισμένοι
τὸ κάθε μου χαμόγελο τί τάχα νὰ σημαίῃ.

Μέρισσα, Κόντε, νὰ διαβῶ...μεγάλῃ τὸνομά μου...
μέρισσα, Κόντε, νὰ διαβῶ, κλείου 'στ' ἀρχόντικὸ σου...
τόχα δικασφίζεται καὶ τὸ μεϊνιάμα μου...
'πὲς μου δικασφίζεται ποτε καὶ τὸ 'δικὸ σου;

'Εσύ, ποῦ τῆς Μπαρμπάσσενας φρεσάσαι τῆς φλοατίας,
κ' ἂν ἀπ' τὰ γέλωτα λιγούθῃς κ' ἔδω καὶ 'στῆς Δουκάτιας,
τὰ γέλωτα σου, Κορδατὴν μου, πηγαίνουν 'στὰ χαμέναι
καὶ μήτε δικασφίσει δὲν κάνεις σὺν κ' ἐμένα,
γιατὶ κανέναις ἐμπορος καὶ μήτε τὰ κοπέλλα σου
προσέχουν εἰς τὰ γέλωτα σου.

Μέρισσα, Κόντε, νὰ διαβῶ...τὸν σβέρκο μὴ τεντώνῃς,
τὸν ἔλλειμματὸν τοὺς σωροὺς σ' ἐμένα μὴ φορτώνῃς,
κ' ἐγὼ ποτε δὲν ἔκανα παραμικρὸν πλημμελίαν
καὶ κάθε μου περίσσευμα σὺ μὲν τὸ βγάζεις ἔλλειμμα.

'Εγὼ μὴδὲ τὸν πόλεμο δὲν ἔκανα, παιδιὰ,
κ' ἔποςος σ' ἐμένα δυσπιστεῖ θὰ φάῃ σκανδιὰ.
'Εβγάρασι κ' ἀπόστασα νὰ μὲ κηλῶν σωτῆρα,
κ' ὁ μακαρίτης πόλεμος μὲ τοὺς πολλοὺς τὸν σάλουσι
ἂν ἔγῃ δόξα καὶ τιμὴ μόνον ἐγὼ τὴν 'πῆρα,
κ' ἂν ἔγῃ καὶ καμμιά 'ντροπὴ τὴν ἄφρασα 'στοὺς ἄλλους.

'Κουράστηκα, μαρε παιδιὰ, διάλυσι νὰ θέλω
κ' 'στὸν κατακορμάλλη μου μνηνίματὰ νὰ στέλλω.
Τρία πούλαμα κάθονται... ἕξλα γιγανθῶν συναζῶ...
τῆς γαλανῆς τὸ φρέμα, τῆς Ρούσας τὸ ρουστάνι,
'κουράστηκα διάλυσι 'στὸν Μῆτσο νὰ φωνάζω,
ποῦ στέλιμα τὸν ἔκανα μὲ τὴν 'δική μου στάνη.

Σαράντα 'μέρισσι ὁ ξανθὸς ἀναβολὴ γυρεῖ:
κ' ἀδίκωτα μὲ ρέβει.
Σαράντα 'μέρισσι μὲ ζητεῖ, κ' ἐγὼ τοῦ λέω στέκα,
κάνε τῆς μόνον εἰκοσι κ' εἶναι πολλάκις κ' ἡ δέκα.

Σαράντα 'μέρισσι μὲ ζητεῖ, σὲ τούτοις ἐπιμένει,
Κορδόνικα φερσιμένει.

Σαράντα 'μέρισσι 'γρήγορα μὲ λείε πὼς περνᾶνε,
σαράντα 'μέρισσι μὲ ζητεῖ, λές καὶ λεχῶνα νάνει.

Γι' αὐτὸ τὸ σαράνταμυρὸν πολὺ τὸν 'στενοχωρήσα,
μὰ τέλος υπεχώρησα
για νὰ μὴ τὸν πικράνω...
τί διάβολο νὰ κάνω!

'Ὅλοι λένε γὰρ τὸν Μῆτσο πὼς τὰ 'γάλασα μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσο, βρε παιδιὰ μου, μούγει μάγια κωμωμένα,
καὶ σὺν εἶχε τὸνομά του γὰρ νὰ χαριετήσω 'πῆρα
τὸν Δημήτηρ τὸν κολλήγῃ,
καὶ μὲ πάθος νὰ τοῦ 'πῶ:
νῆξεραι πὼς σ' ἀγαπῶ!

'Ὅλα μου τέρμα 'στὰ δίνω κ' ἔλα, Μῆτσο, πάρα μου,
μὰ 'στὸ σπῆτι δὲν τὸν 'βρίκα κ' ἄφρασα τὴν κάρτα μου.

'Ὅλοι λένε γὰρ τὸν Μῆτσο πὼς τὰ 'γάλασα μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσο, βρε παιδιὰ μου, μούγει μάγια κωμωμένα,
κ' ἂν σαράντα μὲ ζητήσῃ, κ' ἡ ὀδόντα κ' ἑκατό,
κάμα δὲν θὰ τοῦ κρατῶ.

Κ' ἂν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ Ραλλάκι μου κορώση
καὶ καμμιά βρωμοδουλέα μὲ τὸν Κόντε μὲ σκαρώση
κ' ἂν αὐτὸν γὰρ τὴν Κορδόνικα μηχανοραφίας πλέξῃ,
πάλλει δὲν θὰ βγάλω λές.

Γιὰ σένα ξετρελλίζομαι καὶ λαχταρῶ σμά σου,
Δημήτηρ μου, καρδούλα μ',
μὰ θὰ βαπτίσω καὶ παιδί νὰ βγάλω τὸνομά σου,
Ραλλοῦ μου Δημητρουλά μ'.

Τέτοιαι ποῦ λές, βρε Φασουλή,
ὁ γέρο-στέλιμας μιλεῖ,
καὶ τρέγει κόσμος καὶ ντουμπῆς 'στὸν γέρο Κορδονίδι,
κ' ὁ γέρος τὴν διάλυσι ἀμέσως ἀπαίτει,
ἂν εἶναι δὲ προνόμιον τοῦ Θρόνου νὰ τὴν διδῇ,
ἀλλ' εἶναι καὶ προνόμιον παντὸς νὰ τὴν ζῆτῃ.

Διάλυσι, διάλυσι...καὶ στέθος καὶ μακρὸ
μὲ τούτῃ θὰ κολλήσῃ...
καὶ τρέχω 'στὸν Κορδόνικο καὶ τὸν παρακαλῶ
νὰ μὲ χαμογέλωσῃ.

Κ' ὁ Θεωδωρῆς μ' ἐκώταξε κλά, σουρτουκλεμῆ,
καὶ τέτοιο χαμογέλωσα χαμόγελο σ' ἐμέ,
ποῦ δὲν 'μπορεῖ καὶ Ραρκηλ νὰ σοῦ τὸ ζουγραφῆσῃ
κ' ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ τὸ δικασφίση.
Κ' αὐτὸς τὸ δικασφίσει, βρε Φασουλή μου μῆτρο,
καὶ τὸ χαμόγελο δηλοῖ πὼς πρέπει νὰ σὲ δεῖρο.

'Στὸν Πόντον Περινήγισσι, ἐξάριετον βιβλίον,
μαγάλον πατριωτισμὸν μετὰ σπουδῆς ἐγκλειτον,
καὶ τοῦτο τὸ συνέγραψε περιφραδὸς ἔκλειτος
ὁ Παππαμικελόπουλος, ὁ μάγος Κωστονάντιος.

'Βγήκε κ' ἡ Παλλάς 'στὰς Πάτρας, νέον περιοδικόν,
μὲ πολὺ καλὰς εἰκόνας καὶ καθ' ἕνα θελκτικόν.